

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 października 2023 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **L. K.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 212 § 1 k.k.

w zb. z art. 216 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 20 stycznia 2023 r., sygn. akt IV Ka 1991/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej

z dnia 12 września 2022 r, sygn. akt II K 202/21,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) obciążyć oskarżyciela prywatnego A. C. kosztami
postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej z dnia 12 września 2022 r. (sygn. akt II K 202/20) L.K. został uniewinniony od zarzucanego mu czynu. Wyrok

ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 stycznia 2023 r. (sygn. akt IV Ka 1991/22).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, zarzucając wyrokowi „rażące naruszenie prawa procesowego art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. wyrażające się w:

- oparciu ustaleń faktycznych wydanego orzeczenia tylko na twierdzeniach argumentacji strony oskarżonej, tj. oskarżonego oraz jego obrońcy z pominięciem omówienia stanowiska oskarżyciela prywatnego. Nadto poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, opierając się z pominięciem zeznań zawnioskowanych świadków, które w przedmiotowej sprawie są kluczowe, li tylko przez pryzmat piastowania określonych funkcji przez wymienionych (m.in. stanowiska sędziowskie, administracyjne w sądzie czy funkcje publiczne - senatora), a związane z lokalnym środowiskiem SR w Suchej Beskidzkiej.

- pominięciu dowodów przedłożonych przez stronę oskarżenia w prywatnym akcie oskarżenia, które ograniczyły się jedynie do odmienne i subiektywnej oceny organu rozstrzygającego względem oceny skarżącego w tej konkretnej sytuacji, oskarżania go podczas procesu sądowego o rzeczy (jak w prywatnym akcie oskarżenia), które nie polegały na prawdzie, jakkolwiek miały służyć określonemu rozstrzygnięciu przez sąd I instancji, z pominięciem kluczowych zeznań świadków.

- braku możliwości podniesienia kwestii zasądzonych kosztów w złożonej apelacji, w sytuacji zaskarżenia wydanego wyroku w całości, w sytuacji przesądzenia co do zasady tej materii w wydanym orzeczeniu sądu I instancji, stojąc na stanowisku, iż strona skarżąca nie złożyła zażalenia na ustalone koszty i tym samym dopuszczając do wadliwego i nieprawdziwego stanu rzeczy, legitymizując bezprawność wydanego orzeczenia w tej materii.

- uniemożliwieniu stronie skarżącej właściwego reprezentowania przez ustanowionego pełnomocnika z urzędu, w sytuacji, gdy jego działania (pełnomocnika) z uwagi na relacje ze środowiskiem sędziowskim z SR w Suchej Beskidzkiej nie były podyktowane ochroną interesu reprezentowanego. Nadto z uwagi na pozyskane informacje względem działania pełnomocnika oraz złożenia

wypowiedzenia pełnomocnictwa przez wymienionego, nie uwzględnienie powyższego. Ważnym zaznaczenia jest również fakt, iż uprzednio ustanowiony adwokat z urzędu z uwagi na podmioty mające zeznawać w sprawie oraz tzw. "hermetyczność środowiska w S.", nie podjął się reprezentacji skarżącego, pomimo że został ustanowiony z urzędu."

W związku z powyższym na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Uniewinnienie oskarżonego było uzasadnione niezbitym dowodem w postaci nagrania z rozprawy, które jednoznacznie wskazało, że zarzucane mu słowa nie padły. Sąd odwoławczy odnosząc się do zarzutów apelacji obszernie odniósł się do zagadnienia sposobu rozumienia określonych wypowiedzi przez pokrzywdzonego (skoro te bezpośrednio znieważające ani zniesławiające nie zostały wypowiedziane). Sposób prowadzenia wywodu przez Sąd odwoławczy na s. 3-5 uzasadnienia jest modelowy i nie budzi większych zastrzeżeń.

Sama kasacja nie zawiera właściwie żadnej argumentacji dotyczącej konkretnych zarzutów przeciwko orzeczeniu Sądu ad quem, poza ogólnikowym wskazaniem, że oskarżyciel nie czuje się przekonany, dlaczego jego argumenty podniesione w apelacji nie zostały uznane za trafne. Taki sposób sformułowania nadzwyczajnego środka odwoławczego na niekorzyść od wyroku utrzymującego uniewinnienie jest dalece niewystarczający. Rolą oskarżyciela kwestionującego taki wyrok jest precyzyjne wskazanie, dlaczego kontrola odwoławcza in concreto była tak rażąco błędna, że prawomocny wyrok uwalniający od odpowiedzialności nie może się ostać w obrocie prawnym. Wymaga to ponadstandardowej staranności. Niniejsza kasacja nie spełnia tego wymogu nawet w stopniu minimalnym, koncentrując się jedynie i dość lakonicznie na niezadowoleniu z treści wyroku. Nadto ostatni z zarzutów w ogóle nie został w jakikolwiek sposób uzasadniony.

Należało zatem orzec jak w sentencji.

WZ

[ms]